

Chuyện chị Bảy Hồng
BS DƯƠNG QUỲNH HOA
Lee Alex



Lời mở đầu:

Đảng CSVN đã lập lên một tổ chức Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam để chiêu dụ những người có tâm huyết với đất nước và gieo vào đầu cái bánh vẽ "Chống Ngoại Xâm" Chống Mỹ Cứu Nước". Là một người Việt Nam không ai mà không động lòng để chống lại giặc ngoại xâm đang dày xéo đất nước mình.

Lợi dụng danh nghĩa đó đảng CSVN tuyên truyền làm cho nhiều người dân Miền Nam Việt Nam cứ tưởng như mình đang tham gia vào một tổ chức để cứu nước. Thật sự bên trong bức màn , bọn đồ tể đảng CSVN tay sai quan thầy Nga Hoa, muốn mang

cái chế độ ngoại bang về, che dấu trong cái nhãn hiệu "Cứu Nước". Biết bao nhiêu người yêu nước đã làm và đi theo đảng mà họ không biết công việc của họ làm là chống lại nhân dân, chống lại sự tự do của nhân dân Miền Nam đang gầy dựng.

Đảng CSVN còn tuyên truyền rằng "Miền Nam hạt gạo cắn đôi", những từ ngữ mỉa dân bản thiếu của tập đoàn đảng trị CSVN đã làm chia ly hằng triệu gia đình Việt Nam của Miền Nam tự do .

Những người đã nghe lời bọn đảng CSVN, tay sai đế quốc ! Nga Tàu theo chân Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam, chống lại nhân dân , phá nát dân chủ, rút cuộc họ đã phải gánh chịu sự ám ảnh, hối hận suốt đời. Đảng CSVN đã không dùng họ sau khi hoàn thành sứ mạng "cướp đất, cướp nước" để dân cho ngoại bang.

Nước đàn anh Liên Xô nay không còn nữa nhưng bọn theo chân đế quốc vẫn không ngừng nghĩ nơi đây, quyết tâm van xin để được làm tôi tớ cho Trung Quốc. Xin quý vị đọc chuyện chị Bảy Hồng dưới đây để thấy được sự gian ác, vất chanh bỏ vỏ của đảng CSVN như thế nào.

CHỊ BẢY HỒNG

Sau khi chiếm được Saigon vào cuối tháng 4/1975, VC liền thành lập Ủy Ban Quân Quản Saigon - Chợ Lớn - Gia Định để tiếp thu các cơ sở dân và quân sự và áp đặt guồng máy cai trị tại thủ đô của VNCH vừa mới lọt vào tay họ.

Trong thành phần cán bộ lãnh đạo đến tiếp thu Bộ Y Tế có một nữ cán bộ, tuổi trạc 50, bí danh Bảy Hồng, là nổi bật hơn cả. Chị nổi bật là vì diện mạo, lời ăn tiếng nói cho đến dáng dấp, cử chỉ của chị đã biểu lộ một cách trung thực con người "thành thị" 100% của chị, khác hẳn với hầu hết các "đồng chí" mới từ rừng rú bò về vùng thủ đô mang danh Hòn Ngọc Viễn Đông của miền Nam nước Việt.

Dù cho chị đã cố gắng đồng hoá với họ, ít ra là cái mã bề ngoài, qua chiếc áo bà ba trắng, cái quần vải đen, đôi dép nhựa và một chiếc khăn rằn ri choàng cổ, nhưng cái mã bề ngoài có tính cách gượng ép và giả tạo đó không thể nào che dấu được những đặc tính của con người trí thức, tư sản của chị -- những đặc tính ăn sâu vào tận tiềm thức của chị sau mấy chục năm được rèn luyện uốn nắn theo mô thức của nền văn hoá và nếp sống Tây Phương.

Vì vậy mà mới khi mở miệng là chị thích dùng tiếng Pháp hơn tiếng Việt, hoặc có thói quen pha lẫn tiếng Pháp vào lời nói và mỗi khi đi giao dịch bên ngoài thì chị tự lái xe lấy chó không phải nhờ tài xế đưa đi. Vậy chị Bảy Hồng là ai ? Không ai khác hơn là bà bác sĩ Dương Quỳnh Hoa, Bộ Trưởng Y Tế của chính phủ lâm thời Cộng Hoà Miền Nam Việt Nam, nhân vật đứng hàng thứ hai về phái nữ, sau bà Nguyễn Thị Bình trong Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam.

Cái bí danh Bảy Hồng mà bà chọn cũng bao hàm nhiều ý nghĩa, Bà là con thứ bảy trong gia đình. Từ ngày bà tham gia MTGPMN do bọn quỷ đỏ miền Bắc nặn ra, để chứng tỏ cho Bác và Đảng thấy rằng bà đã thấm nhuần lời dạy của Bác là "cán bộ trí thức Xã Hội Chủ Nghĩa phải vừa Hồng vừa Chuyên", mà Hồng là gốc, còn Chuyên chỉ là ngọn, cho nên bà không ngần ngại dán cái nhãn hiệu Bảy Hồng vào người bà.

Đối với đồng bào Việt Nam thì bà Bình chỉ mới được nhiều người biết tới khi bà xuất hiện trong phái đoàn VC tại hội đàm Ba-Lê mà thôi. Riêng bà Dương Quỳnh Hoa thì hầu như đồng bào vùng Saigon-Chợ Lớn không ai là không biết hoặc nghe tiếng, vì bà là một bác sĩ y khoa khá nổi tiếng. Bà có phòng mạch tại tư thất, một ngôi biệt thự đẹp đẽ ở góc đường Hồng Thập Tự và Huyện Thanh Quan.

Bà là con của ông Dương Văn Th., người Việt lai Tàu, giáo sư kỳ cựu của trường trung học lớn nhất của Sài Gòn thời xưa, trường Petrus Ký. Vì gia đình bà thuộc "trăm anh thế phệt" của miền Nam nên anh em bà đều được gửi sang Pháp du học và tất cả đều thành tài. Ít nhất bà và một người anh đã làm việc cho CSVN như là những gián điệp.

Sau khi tốt nghiệp đại học Y khoa Pháp vào khoảng năm 1954 (24 tuổi), bà trở về Saigon để hành nghề, chuyên về sản và nhi khoa. Ngay từ khi tới Pháp, Hoa đã làm việc cho Đảng Cộng sản VN ngay từ năm 1948 (18 tuổi) và tham gia đảng CS Pháp năm 1954.

Khi trở về Saigon, Hoa có nhiệm vụ tổ chức và móc nối với các bác sĩ cùng giới trí thức để dụ họ vào bưng hay tham gia hoạt động cho đảng CS. Hoa đã trở thành một tay nắm vùng đất lực cho cộng sản. Ngoài thời gian làm việc tại bệnh viện Nhi Đồng, bà mở phòng mạch tư vào sáng sớm và chiều tối mỗi ngày. Phòng mạch của bà hồi đó rất đông khách. Vốn xuất thân từ một gia đình giàu có lại thành công trong nghề nghiệp, nên chẳng bao lâu sau bà đã trở nên triệu phú.

Thế nhưng trong xã hội Việt Nam đối với một phụ nữ có nhan sắc, có bằng cấp cao và giàu có như bà thì ít có đấng nam nhi nào dám ngáp ghé tới. Bạn bè của bà, ngay cả các đồng nghiệp cũng ngại tới lui, vì vậy mà bà chỉ thường giao thiệp với bạn bè ngoại quốc nhiều hơn là Việt Nam.

*** Tình yêu, cạm bẫy và công tác "năm vùng" :**

Dưới thời Đế Nhất Cộng Hoà, bác sĩ Trần Văn Th. là một nhân vật rất có uy thế. Ông tuy lớn tuổi nhưng vẫn còn độc thân, ăn nói lịch thiệp, lại hào hoa phong nhã mà cũng nhiều thủ đoạn.

Ngoài chức vụ Tổng Giám Đốc Thông Tin được xếp ngang hàng một Bộ Trưởng và làm việc trực tiếp dưới quyền Tổng Thống Diệm, bác sĩ Th. còn được ông cố vấn Nhu ủy thác việc theo dõi các nhà trí thức có tư tưởng thân cộng hoặc trung lập.

Vốn đã nghi ngờ bà Hoa từ lâu nhưng biết là khó chinh phục được bà vì hàng rào tuổi tác, nên ông Th. đã dựa vào công tác mật vụ của ông để lôi cuốn bà. Ông đã lập hồ sơ trình ông cố vấn về những hoạt động của bà Hoa có liên hệ với những tổ chức thân Cộng trong khi bà còn là sinh viên ở Pháp.

Thế là bác sĩ Th. được giao nhiệm vụ theo dõi hành tung của bà Hoa. Việc hoạch mưu thiết kế như đã thành. Bác sĩ Th. bèn thả mồi để nhử cho bà sa vào bẫy để hốt VC mà bẫy "tình" là để ông ôm gọn con mồi vào lòng.

Là một bác sĩ được tin dùng, lại có nhiều thủ đoạn thì tránh sao con nai tơ không bị lọt bẫy. Nào vượt ve, nào dụ dỗ, nào đe dọa, nào cảnh cáo, có bao nhiêu ngón nghề ông bác sĩ già đều trở ra hết. Cho nên chỉ vài tháng sau, đôi bạn đồng nghiệp đã trở

thành đôi bạn tình, cũng thắm thiết, cũng say sưa, cũng thơ mộng như bất cứ mối tình đầu nào. Tuy không cưới hỏi chính thức nhưng cặp tình nhân này đã chung sống những năm thật đầm ấm và hạnh phúc bên nhau. Cho tới 11/63. Tổng Thống Diệm bị giết, bác sĩ Th. cũng bị rơi đài.

Bác sĩ Vương Quang Trường lên làm Tổng Trưởng Y Tế, liền đẩy ông Th. làm Giám đốc bệnh viện Lâm Đồng. Vì không thể bỏ Saigon (!) nên Hoa đành ở lại Thế là 2 người phải tạm xa nhau.

Ở Lâm Đồng được một thời gian thì bác sĩ Th. lại "cua" một cô nữ hộ sinh trưởng làm việc dưới quyền rồi lấy cô này làm vợ mà bỏ rơi người tình cũ vừa sang, vừa giàu, đang bị theo dõi ở Saigon.

Bị phản bội trắng trợn và tàn nhẫn, Hoa đã sống trong những chuỗi ngày vô cùng đau khổ và oán hận. Trong cảnh tuyệt vọng đó, ngoài giờ bù đầu làm việc ở bệnh viện, bà cố đi tìm một lối thoát : chính trị. Bà tiếp xúc với nhóm trí thức. Vì nhóm Trịnh Đình Thảo lúc đó đã có liên hệ với CS nên một thời gian ngắn sau khi gia nhập vào nhóm này bà Hoa đã bị Tổng Nha Cảnh Sát bắt giam vài tuần rồi được thả. Tới khi VC mở cuộc tổng công kích vào dịp Tết Mậu Thân.

Tướng Nguyễn Ngọc Loan lúc bấy giờ là Tổng Giám Đốc Cảnh sát Quốc gia bố ráp nhóm Trịnh Đình Thảo rất gắt gao và đã bắt giam một số người trong nhóm. Vì hoảng sợ, Hoa liền mang vàng bạc bỏ trốn vào bụng gia nhập Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam.

*** Công tác sau khi gia nhập MTGPMN :**

Sau khi hiến tất cả của cải mang theo cho Trung Ương Cục miền Nam bà Dương Quỳnh Hoa được bổ nhiệm vào chức vụ Bộ trưởng Y tế, Xã hội và Thương binh của chính phủ lâm thời này, chẳng qua là tổ chức bù nhìn và dàn cảnh của CSBV nhằm lừa bịp quốc tế mà thôi.

Tất cả quyền hành đều nằm gọn trong "Cục R" đặt dưới quyền điều khiển của Hà Nội. Ở "Cục R" một thời gian ngắn thì bà Hoa ra Hà Nội. Bộ Chính Trị của đảng muốn lợi dụng khả năng và địa vị của Hoa để đẩy mạnh mặt trận ngoại giao trên chính trường quốc tế.

Vốn biết bà là một nhà trí thức có tên tuổi ở miền Nam, đã từng du học Pháp và nói tiếng Pháp lưu loát, nên bọn lãnh đạo ở Hà Nội cử bà đi công tác lưu động tại Pháp và Âu châu để vận động hậu thuẫn ngoại giao và viện trợ cho MTGPMN, đồng thời xúc tiến công tác trí thức vận trong giới Việt kiều và sinh viên VN tại Âu châu.

Suốt thời gian này, bà thường xuyên có mặt ở Pháp nhiều hơn là ở "Cục R". Và cũng trong thời gian này bà đã chính thức kết hôn với một kỹ sư ngành điện toán, hoạt động trong Hội Việt Kiều Yêu Nước, một tổ chức tay sai của VC tại Pháp... Ngay những ngày đầu sau khi Saigon bị đổi chủ, bà trở lại ngôi biệt thự cũ khi xưa của bà...

*** Hoạt động sau 1975 của Dương Quỳnh Hoa.**

Trong những tháng đầu tiên sống dưới chế độ CS, người dân miền Nam rất hoang mang lo sợ. Ngay sau sau khi tiến chiếm miền Nam, vì Việt Cộng chưa thiết lập xong

guồng máy cai trị và kiểm soát từ các thành thị tới khắp vùng nông thôn, bọn lãnh đạo Hà Nội đã áp dụng một chính sách mềm dẻo, cởi mở và nương tay để cho dân chúng khỏi hoang mang, dao động; mặt khác để trấn an công chức và quân nhân các cấp theo chế độ cũ còn kẹt lại, chúng đã dụ dỗ họ hợp tác với chúng bằng cách khai báo tất cả những tin tức cùng tài nguyên của các cơ quan dân và quân sự từ trung ương tới địa phương. Vì vậy chúng mới đưa ra chiêu bài hoang mang lo sợ.

Trong buổi lễ mừng chiến thắng được tổ chức vào ngày 15/5/1975, người ta thấy tất cả các nhân vật trong ban lãnh đạo MTGPMN ngồi cùng hàng với các Ủy Viên Bộ Chính Trị của Đảng và các Bộ trưởng trong chính phủ Hà Nội.

Trong phần giới thiệu, bà Hoa được xưng tụng bằng những từ ngữ thật cao sang, bóng lộn : "Ủy viên đoàn Chủ tịch MTGPMN, kiêm Bộ trưởng Xã hội, Y tế và Thương binh, Chính phủ Lâm Thời Cộng Hoà miền Nam Việt Nam". Trên thực tế, cái chính phủ Lâm thời đó chỉ là một tấm bình phong và các vai trò mà Nguyễn Hữu Thọ, Huỳnh Tấn Phát, Nguyễn Thị Bình và Dương Quỳnh Hoa đang đóng lúc đó chỉ là vai trò bung xung, hữu danh vô thực.

Tuy giữ chức Bộ trưởng Y Tế nhưng mọi chủ trương, đường lối của Bộ đều phát xuất từ Hà Nội và mọi quyết định đều nằm gọn trong tay của Nguyễn Văn Thủ, bí danh Bảy Chi, nguyên trưởng ban Dân Y "Cục R" và là tay chân của Phạm Hùng.

Tên Nguyễn Văn Thủ vốn là nha sĩ tốt nghiệp tại Pháp, theo Việt Cộng từ năm 1965 và là Trưởng ban Y Tế của Quốc hội kiêm Chủ tịch hội Hồng Thập Tự Việt Cộng. Vì vậy mà bà Bộ Trưởng Hoa lâm vào tình cảnh "ngồi chơi xơi nước". Không có việc gì làm nên ngày ngày bà chỉ lái xe đi hết bệnh viện này đến bệnh viện nọ để đóng vai con kết mông, chuyên giải thích, tuyên truyền chủ trương và đường lối của CS cho các nhân viên y tế thuộc chế độ cũ nghe để họ yên tâm phục vụ "Cách Miệng".

Đến đầu năm 1977, sau khi đã nắm được trọn quyền kiểm soát miền Nam rồi thì Hà Nội chính thức khai tử Mặt Trận Giải phóng Miền Nam và chính phủ Lâm Thời Cộng Hoà Miền Nam, hai công cụ mà chúng đã nặn ra từ năm 1960, và bà Hoa cũng mất luôn chức Bộ Trưởng Y Tế. Các nhân vật lãnh đạo trong MTGPMN sau đó đều được nâng lên hàng Phó hết, nào là Phó Chủ Tịch, Phó Thủ Tướng, Phó Chủ Nhiệm, v.v...trong cơ cấu chính quyền trung ương Hà Nội.

Những ai đã từng sống trong chế độ Việt Nam Cộng Hoà đều biết là người ở ngôi vị Phó trong bất cứ một tổ chức, một cơ quan nào ắt hẳn thám thía về vai trò "yes man" này.

Đã bị ngồi chơi xơi nước ngót hai năm trời, nay lại bị cho về vườn nữa, bà Hoa nay mới thám thía cái trò vắt chanh bỏ vỏ cố hữu của CS. Nhưng dù uất hận tới đâu, cay cú đến mấy thì một khi đã bước vào cái thòng lọng khắc nghiệt của CS rồi có mấy ai còn hy vọng để thoát ra ?

Cho nên bà đành xếp cái bằng Y Khoa Bác Sĩ do trường Đại Học Y Khoa Ba Lê cấp phát cho bà cách đây hơn 20 năm vào tủ cho cho mối và dán gậm tía dầm, và ngày ngày cùng với người nhà lái xe vào nông trại của bà ở Cầu Sơn (Thị Nghè) để vui với đàn heo và đám rầy.

Khốn thay, họa vô đơn chí. Một hôm trên đường lái xe đi sang Cầu Sơn, có lẽ lòng bà ngổn ngang trăm mối tơ vò, hận người tình xưa bội bạc, cay lữ đồng chí mặt người dạ thú, chỉ biết lợi dụng bà khi còn thể cô, sức yếu ở trong bụng biển, tới ngày chiến thắng thì loại bà ra khỏi chính trường để chúng độc quyền thao túng, cho nên bà đã lỡ tay tông vào chiếc xe Honda và cán chết tên Thiếu tá CS đang lái chiếc xe gắn máy đi ngược chiều.

Với tâm thần từ lâu bất định, hoang mang, nay lại cán chết người, bà vô cùng bối rối và đã hành động một cách đại dốt : bà cùng người nhà kiêng xác tên Thiếu tá VC bỏ lên xe, chở thẳng vào nhà xác của Bảo sanh viện Từ Dũ để dấu và mượn nhân viên nhà xác ở đây chôn cất để phi tang. Nhưng sau đó, thân nhân của tên Thiếu tá tử nạn phát giác được, tố cáo bà.

CS đã cho bà ngồi châu rìa từ khuya rồi nhưng việc bắt giam một nhân vật chính trị của MTGPMN, mà nhân vật này lại là đàn bà, xét ra sẽ gây ảnh hưởng bất lợi về chính trị cho chúng, nên bọn lãnh đạo ở Hà Nội đã ra lệnh cho Sở Công An Saigon tạm tha bà, và ban cho bà cái ân huệ cuối cùng là làm Trưởng Phòng Dinh Dưỡng của Bệnh viện Nhi Đồng II (tức Bệnh viện Đôn Đất được biến cải) để nghiên cứu về vấn đề dinh dưỡng cho trẻ con Việt Nam.

Điều trớ trêu và khá nực cười là, ở một nước nhược tiểu như VN, bị chiến tranh tàn phá hơn 30 năm qua, lại bị bọn CS làm cho phá sản, bao nhiêu tài nguyên trong nước chúng đều vơ vét hết, một phần đem đi trả nợ cho các nước đàn anh, một phần để đổi lấy súng đạn đem đi thực hiện mộng bành trướng của CS quốc tế ở Kampuchia và Lào, khiến cho miền Nam vốn là một vựa lúa của vùng Đông Nam Á cũng phải xơ xác, điều tàn, gạo không đủ để ăn, áo quần không đủ để mặc, thì việc nghiên cứu để cải tiến dinh dưỡng chỉ là một trò hề, không hơn, không kém.

Cơm không đủ ngày chiến tranh tàn phá hơn 30 năm qua, lại bị CS làm cho phá sản. CS cũng biết như thế, nhưng có lẽ chúng muốn mượn dịp này để chôn vùi luôn sự nghiệp của bà đi, cả sự nghiệp chuyên môn lẫn sự nghiệp chính trị. Nổi uất hận đã chông chát và bị đè nén từ lâu cho nên chỉ chờ có dịp là bùng nổ.

Nhân dịp phái viên của đài truyền hình CBS thăm Saigon vào giữa thập niên 1980 có tới phỏng vấn bà tại văn phòng, bà đã đứng giữa đám đông trẻ em VN ẻo uột ốm yếu chỉ có da bọc xương trong bệnh viện mà trả lời bằng tiếng Pháp rằng : "Nền y tế của Việt Nam (CS) đã bị lùi lại sau cả hàng chục năm so với nền y tế của chế độ cũ (Việt Nam Cộng Hòa) chỉ vì họ (cấp lãnh đạo CS ở Hà Nội) quá thiên cận và hẹp hòi. Và nguyên nhân duy nhất gây nên tình trạng thiếu dinh dưỡng cho các trẻ em này chỉ là do sự THIẾU ĂN mà thôi".

Không thấy sau buổi phỏng vấn này CSVN đã dành cho bà Dương Quỳnh Hoa hình phạt nào, nhưng hình phạt nào thì đối với bà cũng trở thành vô nghĩa. Từ một vị bác sĩ y khoa đã thành công trong nghề nghiệp, đã từng giữ chức Bộ trưởng trong chính phủ CS miền Nam, mà ngày nay bà phải trở về nuôi heo và trồng rẫy ở Cầu Sơn thì thử hỏi bà còn có gì nữa để mà phải sợ, phải lo, phải e dè, kiêng nể ?

Nếu có chẳng, đó là sự trừng phạt của lương tâm mà chắc chắn là nó đã dày vò, hành hạ từ cơ thể đến tinh thần của bà từ mấy năm qua rồi : bà đã một lần hai lần, trót đại,

tự biến thành công cụ cho CSVN để cho chúng gieo tang thương, điều đứng cho ngót mấy chục triệu dân miền Nam và khiến cho bà ngày nay phải thân bại danh liệt.

Niềm khao khát của bà hiện nay phải chăng là chờ một dịp nào đó để thoát ra cái thiên đường CS mà bà đã từng ước mơ hơn 20 năm về trước ? Điều này chắc cũng còn xa vời lắm, vì hiện nay còn có một số người có "máu nóng" và mau chóng quên đi bài học cũ, đã và đang tiếp tục đi vào vết xe cũ mà bà đã trải qua. Họ hà hơi tiếp sức cho CS để CS còn tiếp tục đè lên đầu lên cổ dân Việt.

Những người này không bao giờ biết một máy may gì về cuộc đời bi đát của bà; chuyện kết cuộc của họ rồi một ngày nào đó cũng sẽ có người hay biết và kể lại cho chúng ta nghe.

Rồi cứ thế mà lịch sử sẽ tái diễn cho tới khi không còn người Việt nào tin vào người CS nữa : mất lòng tin của mọi người, CS phải chịu cáo chung mà thôi. Ngay bây giờ, sợ dĩ CS vẫn còn đó vì còn có người còn tin CS, kể cả những người đã chạy trốn CS trước kia, đã trở lại bắt tay với CS.

Ai cũng biết, CS nhờ có tài tuyên truyền láo khoét, vừa dụ dỗ vừa bóp chẹt, nhờ vậy dân ta không thể chống lại họ thẳng tay. Lề lối cai trị như vậy không bao giờ tồn tại mãi mãi vì vừa "sợ dân", vừa tàn bạo với họ. Đó là thế đối đầu chớ không phải thương mến dân.

Biết rồi thì đã muộn. Dương Quỳnh Hoa quả là một giai nhân đặc biệt, có lý tưởng và tài ba của miền Nam nước Việt, nhưng lỡ sinh trong một thời thế đầy lừa đảo của Cộng sản; nói một đằng làm một nẻo. Không chỉ có một mình bà mà thôi, biết bao người đã vì nó mà tan tác cả tuổi xanh.

Tài liệu tham khảo :

1. "How's Vietnam Doing ? Doctor Expresses Disgust". ("Mike T. Do").
2. F.E.E.R.(Dec-02) Ex-Communist Official Turns Into Vocal Critic.